

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מז.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְכִי יִהְיֶה בְּאִשׁ חָטָא
מִשְׁפָּט מוֹת וְהוּמָת
וְתִלִּית אֹתוֹ עַל עֵץ;
דברים כא כב
2. לֹא תִלֵּן נָבְלָתוֹ עַל
הָעֵץ כִּי קָבוֹר תִּקְבְּרֶנּוּ
בַּיּוֹם הַהוּא בִּי שְׁקָלָת
אֱלֹהִים תִּלְוֶי וְלֹא תִטְמָא
אֶת אֲדָמְתוֹ אֲשֶׁר יֵרֶד
אֹלֶהֶן נָתַן לָךְ נִחְלָה;
דברים כא כג

רבינו חננאל (המשך)

שיש שואל נדן שנים כיין
 אל אלא בביתא אחת כן
 שני מיתות הויה אצל כן
 ונבונה מבורה שתי
 שנים וואס ששניה
 בביתא אחת בסקילה כין
 שני עבדות כין אן
 שני אותן אכל במינה
 אחת ועבירה אחת כין
 עשהש באו על עשרה
 זכרים ופיקר און כלל
 ביזם און ומוחיל עליה
 פקד אדא בן אבהא אן
 נדן ביום אחד אפי' נואף
 ונבא פוקר בן חסדא
 בביתא כן) ואשט ישראל
 ובוכלעה כהניא אן בן
 חזומיה ומוחיל פן כן
 ששעריה שויתא ונחתיב
 און דרם הוומניה
 הרגין הוומניה היא
 שניצולת חסדא
 והעזיר המומניא ונמצא
 הארשונים ששערי בן
 נחמה דרם אמת ונחתיב
 היא המומניא לראשונים
 מיתה אחת בשרפה
 חתן: תניא א"ר

[illegible]

למי לפנינו כאן ובקדושין פ"ד
בזכות דף ע"ט:

וְיִרְאוּ הָאֱלֹהִים וְדָמְיָא לְפָרְטָא בְּכָל מִינֵי
לו וְכִי דְרַשְׁיָן הֵכִי הֵיכָא דְמִיקְרָבָן
דְּמִי לִיה בְּצִמְדֵי כְּגוֹן שְׂאֵר מִימֹת
דְּכּוּכְתָא דְּלִיכָא כְּלָל וּפְרֵט וְכָלל דְּמִאָּן
השְׁתֵּי דְּמִרְחָקִי מְהוּדְרִי. וְהָא
דְּאִמְרִי (ו) מִנְחֹת (נח):
כְּלָל וּפְרֵט הִמְרוּחָקִין זֶה מִזֶּה אֵין דִּין
בְּכָלל וּפְרֵט לֹא דְאֵין דִּין כְּלָל
אֵלֹא דִין בְּכָלל וּפְרֵט וְהֵיכִי לְרַבּוּי
מִמֵּידִי כִי הֵכָא דְּהֵיכִי לְרַבּוּי עֲבוּרִים*):
אֹתוֹת בְּלֹא כְּסוּתוֹ. וְאֵף עַל גַּב
דְּמַשְׁעַת סְקִילָה הִיא עֵרוֹס
ס'ד שִׁלְבִישׁוֹהוּ בְּשַׁעַת תְּלִישָׁה:
שְׁתֵּי עֲבִירוֹת. וּמַעֲשֵׂה דְּשִׁמְעוֹן בֶּן
שָׁטָם יֵשׁ בְּעֵלֶת אֹזֵב יִשְׁדְּעוֹנִי
יֵשׁ חוֹבֵר חֹבֵר וְשֹׁאֵר מִשְׁפּוֹת:
תְּלִישָׁה

קל ונתלה דברי ר' אליעזר
מורה מאי מעמא דאמר קרא
שעל חמאו נהרג יצא בן
חר מעוט^א ואין מעוט אחר
שמעון בן שמח תלה נשים
אבל במיתה אחת דנין והא
אמרו ליה דאין דנין אלא אי
נין שתי מיתות והיכי דמי כגון
נין מתיב רב אדא בר אבהה
תרגמא רב חסדא זבבת כהן
ר"א בן יעקב אומר^ב שמעתי
בור על דברי תורה אלא כדי
על סוס בשבת בימי יונים
לכך אלא שהשעה צריכה
תחת התאנה והביאוהו לבית
צריכה לכך: **מתני'** כיצד
^א ומקיף שתי ידיו זו על גב זו
הכותל ותולה אותו כדרך
עליו בלא תעשה שנאמר^ב לא
אלהים תלוי וגו' כלומר מפני
שם שמם מתחלל^א אמר
לשון אומרת^א קלני מראשי
לרשעים שנשפך קל וחומר
לל המליץ את מתו עובר בלא
נים אינו עובר עליו וילא היו
קברות היו מתוקנין לבית דין
נ נתעכל הבשר מלקטין את
ם באים ושואלים בשלום
עליכם שדין אמת דנתם
ולא

וְלֹאִיכָה בָּאוּ וְאִיכָה בִּידְעוּנִי וְהַכְתּוּב
וְזָמְנָה רַב חֲסֵדָה. לֵהָ דָּרַב אֲדָה:
בְּזַעַל אֲרוּסָה בְּסָקִילָה וּבְזַעַל נְשׂוּאָה
מִי וּזְמִימָה. שֶׁהָאֵל וְהַן נִהְרִינָן וְלֹא
תִּבְזַעַל וְלֹא מִיתָתָה דְּכַתִּיב (דְּבָרִים
וְהַזִּמְיוּ הַמְזִימִים נִמְנָלָתָה הִיא חִיבָתָה
עִסָּה. מִרְבּוֹת: "שֶׁ"הָ. מוֹתֵרִין לִהְיוֹת
חַיִּים מִיתָה לְשִׁאֲנוּ חִיבִי אֲלֵהּ מִפְּנֵי
לִכְךָ. מִפְּנֵי שֶׁהִיוּ פְּרוּרִים בְּעִבְרִית
יֵת. בֵּא עֲלֶיהָ: תַּחַם הַפְּאֻנָה. מִקּוֹם
הַ: וּמִקִּיף. סוּמֶךְ לוֹ ז' אֶלֶל ז' כְּמוֹ
בִּידְעוּ: מוֹטֵה עַל הַכּוֹסֶל. לֹא הִיתָה
וְזִמְרִינָן שָׁה בִּירְכוּ: שֶׁאֵדֶם מִנְטֵעֵר.
כְּמוֹ שֶׁהָאֵדֶם שִׁיגַע וְעִיף אֹמֵר רָאשֵׁי
בְּלֵא תַעֲשֶׂה הוּא כְּדִילֵיף בְּבִרְיִיתָא [שם]
[ו' [מז.]]: שְׁסִי קִבְרוֹת. בְּגַמ' [שם] מִפְּרַשׁ
תִּהְיֶה מִלְּמֹת וּקוֹבְרִין בְּקִבְרוֹת אֲבוֹתָיו:
וְלֵא

[illegible]

מִהֲדָדִי אֶהְיֶה לְרַבּוּי עֲבוֹדַת
הַבַּיִת בְּכָל מִלְּי וְר' אֱלִיעֶזֶר דְּרִישׁ
וְהוֹמָת וְתַלִּית רַבּוּי כִּי קָלֶלֶת
מִקְרָבִי לְהִדְרִי לֹא הוּוּ מִרְבִּינָן
בְּבִי דְדַמְי לֹה בְּכָל מִלְי הִשְׁתָּא
אֶהְיֶה לְרַבּוּי שְׂאֵר הַנִּסְקָלִין:
כּו': מ"ט דְּרַבֵּנָן אָמַר קֵרָא
אוֹתוֹ וְלֹא אוֹתָהּ וְר' אֱלִיעֶזֶר
תּוֹ וְרַבֵּנָן אֵין הֵכִי נִמְי אֵלֹא
יְהִיָּה בְּאִישׁ חֲטָא אִישׁ וְלֹא
יִדְרֵהּ הָאִי וְכִי יְהִיָּה בְּאִישׁ מֵאִי
דְּרִישׁ לְקִישׁ הֵהוּא לְמַעוֹטִי

ה והתניא בן סורר ומורה
חמץ בר יצחק לרבות בן סורר
ז חמץ איש ולא בן חמץ
על שום סופו נהגה הוי מעוט
בות: אמר להן רבי אליעזר ו
חסדא לא שנו אלא בשתי מ
בן שטח דמיתה אחת הוא
מר לא שנו אלא במיתה אחת
ובל במיתה אחת ועבירה אח
ביום אחד ואפילו בנואף ונא
ת כהן וזוממי וזוממי (6) ת
ועונשין שלא מן התורה ולא
תורה ומעשה באחד שרכ
דין וסקלוהו לא מפני שר
באדם אחד שהמיה את אש
מפני שראוי לכך אלא שהש
קעין את הקורה בארץ והעץ י
כי יוסי אומר הקורה מטה
ומתירין אותו מיד וואם לן עו
העץ כי קבר תקברנו כי קלל
מפני שבירך את השם ונמצ
ה שאדם מצטער שכינה מ
ם כן המקום מצטער על דמ
קים ולא זו בלבד אמרו אלא
לכבודו להביא לו ארון ות
לכבוד אבותיו אלא שתי בר
לנחנקין ואחת לנסקלין ולנש
יין אותן במקומן (7) והק
העדים כלומר שאין כל

יָן. וְשִׁמוּנִים נָשִׁים לֹא עֲבִירָה אַחַת
נוֹאף וְנוֹאֵפָה. דְּמִיתָהּ וְעֲבִירָה אַחַר
 בְּעוֹלָהּ נִדְוֶן כְּשֶׁאֵר בּוֹעַל בַּת יִשְׂרָאֵל
 הָיָה וְלֹא זִוְמָמָה: **אוּ בְּנֵה כֹהֵן**
 יָדִים וְזִימוּן אֶת הַכֹּהֲנִים וְחִיּוּבָם
 הַנִּחְנָקִין (לְקַטְן דף 5). וְכֹא שִׁנִּים אַחַר
 בְּאֵין לְחִיּוּבָן הָרֵיטוּ מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָה
 שִׁיחֻבוֹת לַעֲבוֹר עַל דִּ'ת לְבוֹד מֶלֶךְ
 הַעֲלָמָה הוּא מִדְּרַבָּנִן: **אֵלֶּה שֶׁהִשְׁעָה לִּי**
 הַגְּזִיזוֹת וְהִיוּ מֵלֹט בְּזוּיוֹת צַעֲיִימָה:
 הָיָה הוּא עֹקֵף יוֹלֵא מִן הַקּוֹרָה סָמוּךְ לִּי
 (עֲבֹל הַיָּם פ"ד מ"ג) לִשְׁוֹן קִירָב: **וְהוֹלֵה**
 מִן הָעוֹלָה: **שֶׁם שְׁמִים מִסְּחָלָל**.
 קִבְּלָתָהּ וּמִתְנַדֵּוֹת: עֲלִי: **קִלְנִי מֵרֶאֱשִׁית**
וְלֹא לוֹ בְּנֹכַח. בִּלָּת תַּשְׁעָה אֵלֶּל כֹּל מֵמִים הָיָה
 אֵין קוֹרְבִּין רִשָּׁע אֵלֶּל לְדִיק כִּךְ מִפְּרַשׁ
 כִּכְר נִמְכָּר בְּמִיתָתוֹ וְזִיזוֹן מִלְקָטֵי

היה באיש
שבענין
בן שטח
וסדא לא

תלויין כל כך והיו אומרים להן מפני
הרבה גרים נתגייירו באותו זמן ובקדו
עצמות איהו ליקוט עצמות המלקט
אבלים ולא תנחומי אבלים אלו הן

(ז) כע"ק דלענין מה מצד רצונו ואשת ישר
הלשון להיפך בחילול השם מ

הן הרחקה שהרחיקם זה מזה למיני
תו: כי קלג. מיעט את הרצוי ולימ
ורחקן זה מזה אהני דלא תמעטיה
דצסקילה כמותה ליה מיהת
השתא דמרר
כוכבים דדמר
ריבוי ומיעוט
מיעוט אי
אלא עבודת
דמררחק מה
האיש⁶ תול
ותלית אורה
אותו בלא
אמר קרא
אשה ור' א
דריש ביה
בן סורר ומ
אלא אמר ר
וכי יהיה ב
סורר ומורה
מיעוט אלא
כו: אמר ר
מעשה דשמ
איתמר הכי
שתי עבירות
אין דנין ש
ובועלה או

שבית דין מיעוט
לעשות סיי
והביאורו ל
לכך שוב מע
דין והלקוהו
תולין אותו
ותולה אות
שהמבחין עו
תלין נבלתו
מה זה תלו
רבי מאיר ב
קלני מזורעי
על דמן של
תעשה הלה
קוברין אותו
אחת לנהרג
העצמות וס
הדיינין ובש

המחילול שבת שמתין בנערה המאורסה
 וזון בן שטח לצורך שעה עשה: וא
 לא נשאה: ובעולה. דהיא בשריפה
 (א) היא באש משקרף היא ולא בש
 שריפה והן צמיחת הבועל כגון בש
 וות לאחיו ולא לאחותו כדלמרא באלו
 ימים והמוזים את הראשונים במקנ
 ין עושג של מיתה שלא מן המורה:
 ה סיג. גדר: לא שראוי לכך. דשבחו
 סל ישראל שהיונים הם גזרים עליה
 עין. נועזין: והעז יולא. ממנה כמין
 המוקף סמוך וכמו מקפת וקורא לה
 רבשה אחד על הארץ ורבשה אחד
 בעונו: מה לשון אומרים. בחיה לא
 עליו. והיו קללת קל לית אני איני קל
 ולא היו קורבין אורו בקרבות אכזיו. ל
 ה מסיני שנים ולא ארבעה: נאעלל

ות הוּמַת וּתְלִית אוֹתוֹ עַל עֵץ וְר' אֱלִיעֶזֶר דִּרְשׁ הֵכִי
טָאָר נִהָג לִמְעוּטֵי בֶן סֹרֵר וּמוֹרֵה שֶׁעַל סוֹפוֹ נִהָג
לְסַרְר וּמוֹרֵה לְהַתְלוֹת. אָמַר ר' אֱלִיעֶזֶר מַעֲשֵׂה בֶן
בֶּן שָׁנִים בְּיוֹם אֶחָד וְהוּא דִּן שְׁמוֹנִים בְּיוֹם אֶחָד אִמּוֹ

[illegible]

ללמדך שאין

הלכך כי אחת
לרצווי בעין ה

מיעט ריבויא ש

**וְהִי נָמִי לֹא תַחַת
שׁוּמַע מִן הַמֵּינֶע
שֶׁלָּה בִּזָּה הַמֵּינֶע
דְּלֹא דְמִי לִיהּ
רִיצָה הַכֵּל וְלֹא
אַלֵּף דְּבִר אַחֲרִים**

צֶלָה כְּסוּתוֹ אֵשׁ

אשה: **למעו**
דאע"ג דעסקיל
דאיש איז וכן
דאס דאס היה
נידון דכתיב
עמאל. **עמאל**
ריצוא: **זן סו**
דעתן דב' בן
דף עב. וזי מפ
ישר ושתה
בסל אלה איז
סוף ממגר
לימודו ואינו
דרכים ומלעט
ואין **מיעוט**
לומר מדה
אחס **ד**
אפער לעיוני
אחס **ענין** שם
עצירות שאין
כגון שנת ועי'
אמאל בשתי מיתות. הוא
לפי שאין לו דומה
ואין למעט טעם
לדברים שכן וכן ואין
לדאקלוקי שנת לא יפשו
לכל האדם, אבל במיתה
אחת. ועצרת אומר, דין
(ענין לה). שרוב על
טעם שבט. ואין לו מוט
סודות לא עולין ואלו ולא
דוכינן על גבי דהם
ויבטח: ז' ע"פ שם (דף).
ספולור. במהל שנת
גמור (שם). שהשעה
צריכה לכך. יהיה עת
אברה וזיו פרוין עצירות
קלי מראש קלי
מזרועי. כן קלט אלהים
קל ית. קל ית. אי קל
וילעט מעלי קל הדבר
קל מלה, קל ית מזרועי,
דכד כד מזרועי שלמה זה
עצמות (חגיגה שם).
אחת להרגין ומהבין.
אין מיתמן מזהים וזוט
ששען על קל. ואחת
ללעסקין ודלשפרין.
השעשעו עבירות חמורות
(ביבמות שם).

חלקן בשתיים ו

שָׁמַעְתִּי וְלֹא הִשְׁמַעְתִּי
 חֲזַקְתִּי וְלֹא חֲזַקְתִּי
 בָּמִיתִי וְלֹא בָּמִיתִי
 (יט) כִּלְשָׁר זָמַם
 שְׂרִיפָה ע"פ הַהֵם
 מִכִּין מִלְקוֹת וְ
 לֹא שָׁעָה: לֹא
 לֹא רֹאשׁ לֹא
 גִּלְיָה מִתְנִי
 (חולין דף ו.) שֶׁלֹּא
 נֶעְוָה בְּזָרֵךְ אֶל
 שְׁפֹרְשֹׁנוֹת בָּהֶם
 כִּד עַל יְרֹעַי
 מִרְצִיּוֹ אֶתְקַבֵּר
 טַעֲמָא דִּלְכָּה

וְלֹא הָאִשָּׁה נִתְּלִית שְׁנֵאמַר וְכִי יִהְיֶה בְּאִישׁ חֹטֵא מִשְׁחָטָא אִישׁ וְלֹא בֶן לְמַעוּטִי בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֵה חֹטֵא מִי בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הוּא מֵיעוּט אַחֵר מֵיעוּט לְרֵבּוּת וּמִן שִׁתְּלֵהָ נָשִׁים בְּאַשְׁקָלֹן אִמְרוּ לוֹ מִשֵּׁם רֵאִיָּה וְהֵלֵא

(א) ע"ק דלעגין מה כחז דבינו ואשת ישראל הלא צבת כהן אין נ"מ כלל אם נשאת לישראל או לכהן: (ב) צירושלמי לפנינו כהן וקדושין פ"ד הלשון להפוך בחילול השם כחיד לא תלין ונבלמו ובקידוש השם כחיד והמה הומתו וגו' ועי' צצבלי בימות דף ע"ט: